

ПІДВИЩЕННЯ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПРЕДСТАВНИКІВ ДЕРЖАВНИХ ІНСТИТУТІВ З ПРОФІЛАКТИКИ СОЦІАЛЬНОГО СИРІТСТВА

Лопатченко І.М.

Харківський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України, м. Харків

Актуальність профілактики соціального сирітства в контексті сучасної соціальної політики української держави зростає в умовах нестабільності соціально-економічного, політичного життя країни. Крім того, додатковим негативними факторами, що відображаються на стані дитинства в країні і особливо дітей групи ризику - соціальних сиріт, є криза сучасної сім'ї. В цих умовах зростає роль підготовки представників державних інститутів з проблем профілактики соціального сирітства.

Система підготовки соціальних робітників з проблем профілактики соціального сирітства створюється завдяки результатам робіт зарубіжних та українських дослідників, які вивчали різні сторони, що характеризують становище дітей у суспільстві. Це праці Г. Бобришевої, Л. Волинець, М. Лукашевич, О. Гетта, Ж. Захарової, Н. Комарової, О. Коваленко, І. Пеші, О. Сіротченко, Л. Сидорової, С. Стівенсона, І. Ойпової, О. Петрової, О. Терновець, О. Топоркової, Л. Філіпової та ін..

Аналіз сучасної практики профілактики соціального сирітства в державному управлінні України вказує на низьку ефективність роботи різних відомств і установ у цій сфері. Насамперед, слід зазначити міжвідомчу роз'єднаність та відомчу монополізацію, що виявляється у недопущенні до своєї професійної діяльності і до фінансових потоків конкурентних громадянських ініціатив на захист сім'ї та дитинства. Крім того, відсутність організаційно-методичних системних підходів у реалізації міжвідомчої взаємодії як у діяльності установ, так і в підготовці кадрів, сприяє запізнюванню дій при роботі з сім'єю та дітьми. Основні форми корекції - медична, педагогічна, соціальна, що застосовуються у профілактичній діяльності соціального сирітства, є мало продуктивними та витратними.

Комплексний підхід до підготовки представників державних інститутів з проблем профілактики соціального сирітства передбачає врахування об'єктивного та суб'єктивного факторів підвищення ефективності профілактичної діяльності, а саме оптимізацію організаційно-правового та соціально-психологічного механізмів цього процесу. Наші пропозиції передбачають підвищення компетентності представників державних інститутів за рахунок засвоєння та вдосконалення існуючої нормативно-законодавчої бази, яка забезпечує структурні, функціональні та інші організаційно-правові ресурсні компоненти профілактичної діяльності. Базою соціально-психологічного механізму є застосування сучасних соціальних технологій вдосконалення процесу взаємодії представників органів влади, сімей, дітей та громадськості, а також формування відповідних соціально-психологічних компетенцій суб'єктів профілактичної діяльності.